

Spørgsmaal, der har bragt en Række af ministerielle Forslag til Ordning af Saltvandsfiskeriet til at strande. Man gik for nogle Aar siden den Vej at nedsætte en Kommission, som ikke skulde befatte sig med andet end at stille Forslag om Ordningen af Bestemmelserne vedrørende Aalegaardsretten og denne Kommission lykkedes det i Modsætning til saa mange andre Kommissioner at blive saa godt som fuldstændig enig. Men desuagtet saa man det Særsyn, at da et Lovforslag, baseret paa Kommissionens saa godt som enstemmige Indstilling, blev indbragt i Folketinget og kom i Udvalg, var Uoverensstemmelserne om muligt endnu større end nogen Sinde. Det tyder for mig paa, at man, hvis man overhovedet skal have en ny Lovgivning om Saltvandsfiskeriet, maa være varsom med at stille Krav enten fra den ene eller den anden Side om Bestemmelser vedrørende Aalegaardsretten, som fra den paagældende Side maatte blive anset for det ideale. Jeg tror, man fra begge Sider, saa vel Bredejerne — Ihænderne af Aalegaardsretten — som den almindelige Fiskerbefolkning, maa resignere til en vis Grad, hvis man vil naa til en Ordning som Lovgivningsmagten kan stadfæste, og der forekommer det mig, at Kommissionen, der nu sidst har stillet et Forslag, som Ministeren har akcepteret, har været heldigere med Hensyn til Bestemmelserne om Aalegaardsretten, end man har været med noget tidligere Forslag. Dermed mener jeg selvfølgelig Kommissionens Flertal. At det ikke er lykkedes denne Kommission at opnaa Enighed, er ikke noget Særsyn, og det er heller ikke mærkeligt, da Interesserne paa dette Punkt ere saa ganske overordentlig modstridende. Det Forslag, som er tiltraadt af Flertallet og indeholdes i § 6, forekommer mig at være alt det, man billigvis kan vente at kunne naa til i Retning af større Retfærdighed og Klarhed, end man har haft, siden vi fik Loven af 1888. Det er nemlig paa dette Punkt, Tampen brænder, for at bruge et populært Udtryk: den Bestemmelse, som blev sat ind af den samlede Lovgivningsmagt i Loven af 5. April 1888 § 3 om Retten til Aalegaardsfiskeriet, til den ene Side Bredejerens, til den anden Side de almindelige Fiskeres Ret. Hvad enten man sympatiserer med denne Bestemmelse eller ikke — og jeg skal villigt erkende, at jeg tror, den er gaaet Fiskerne meget for nær —, maa man ikke glemme, at det er den lovlige Ret i Landet for Øjeblikket paa dette

Omraade. Man maa ikke glemme, at man frivilligt fra Lovgivningsmagtens Side, uden nogen væsentlig Paavirkning, saa vidt jeg kan erindre, fra Aalegaardsidehavernes Side, har givet § 3 i den nugældende Fiskerilov netop den Affattelse, den har. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse det Par Linier, fordi det skader ikke, at man atter og atter fæster Blikket paa det, vi have i saa Henseende, for derved nogenlunde at kunne akkviescere ved det, der tilbydes, selv om det ikke tilfredsstiller alle Ønsker. Der staar der: „Ret til Fiskeri med Aalegaarde eller Aalestader tilkommer udelukkende Ejerne af Kysten, Enhver udfor sin Grund, medmindre Andre ifølge særlig Adkomst maatte have erhvervet Ret i saa Henseende. Ethvert Slags Fiskeri udfor Kysten af Andre, ogsaa Fiskeri med fritstaaende Aaleruser, er tilladt, naar det ikke udøves i saadan Nærhed af de i Forbindelse med Aalegaarde eller Aalestader udsatte Aaleruser, at det skader Fiskeriet med disse“. Det er navnlig det sidste Punktum i § 3, som er ret fortvivlet, fordi det indfører en Ordning, som der ingen Anvisning gives til at begrænse. Det giver den Bestemmelse, at Fiskerne maa ikke fiske i saadan Nærhed af Aalegaarde, Aalestader eller de i Forbindelse dermed udsatte Aaleruser, at det skader Fiskeriet med disse. Det er jo en Bestemmelse saadan ud i det blaa, at det er forklarligt, at ingen Fisker i Landet har kunnet fortolke den rigtig. Det er lige saa forklarligt, at heller ikke Domstolene have kunnet komme til en retfærdig Fortolkning af denne mærkværdige Bestemmelse, idet de ganske naturligt maa sige: Bevisbyrden for, at Fiskeriet skader den paagældende, maa ganske vist paa hvile Aalegaardsejeren, men saa snart man skaffer os et Sandsynligheds- eller Rime-lighedsbevis for, at det omdisputerede Fiskeri skader hans Rettighed, maa man give ham Medhold. Det er jo en udtrykkelig Betingelse, at Fiskeri ikke maa drives i en saadan Nærhed, at det skader hans Fiskeri med de Redskaber, han er eneberettiget til at have i Brug ud for sin Kyst. Jeg tror derfor, som sagt, at man maa resignere og være villig til at tage en rimelig Ordning af dette Forhold til Afløsning af denne urimelige Bestemmelse, vi have i Øjeblikket.

Det Synspunkt, under hvilket jeg mener, at man maa betragte den ny § 6, er da navnlig det, at vi have en højst uheldig Bestemmelse for Tiden, men en Bestemmelse, der er en Del af en Lov, og som de paagældende have fuldkommen lovlig